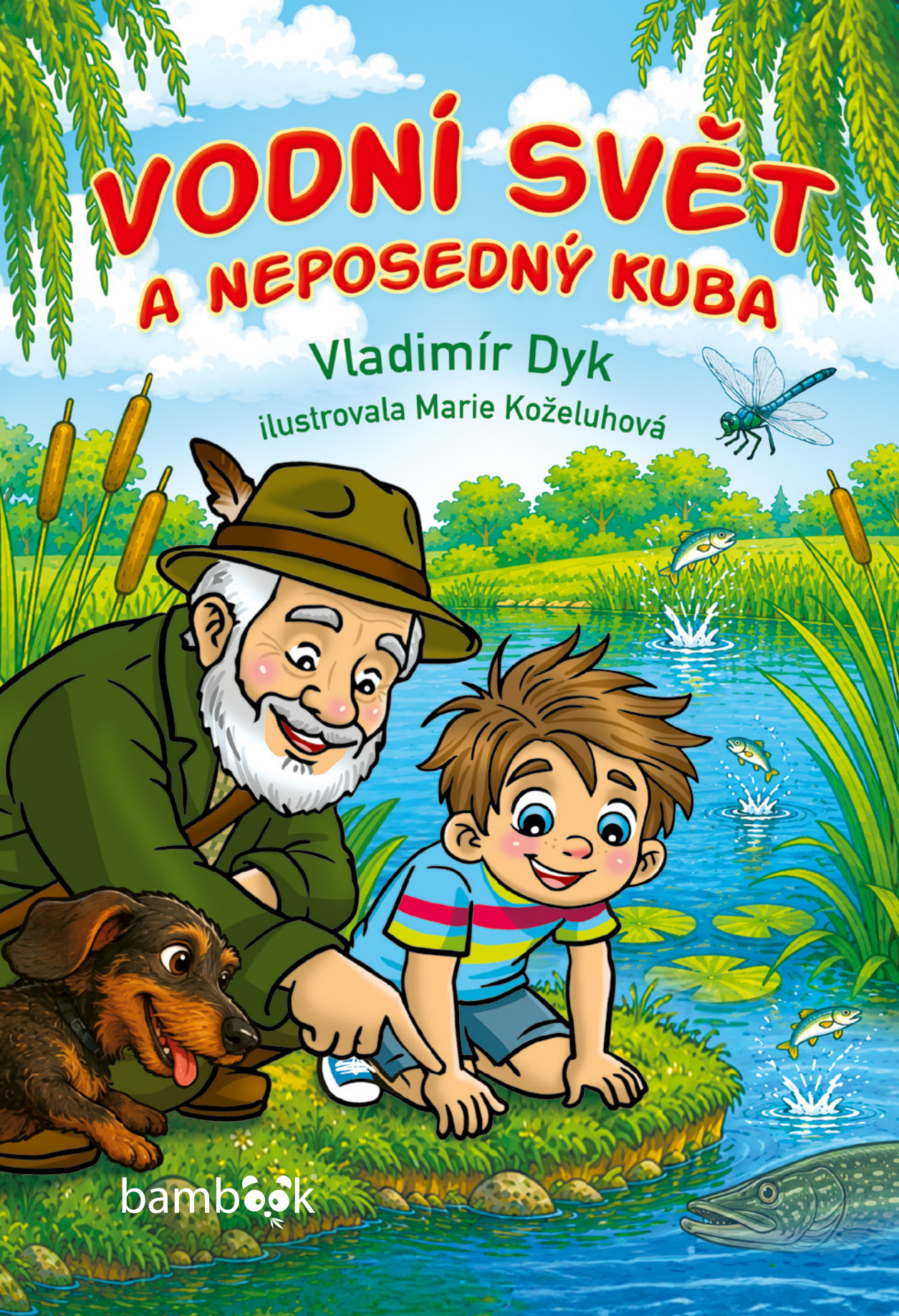
VODNÍ SVĚT A NEPOSEDNÝ KUBA

Vladimír Dyk

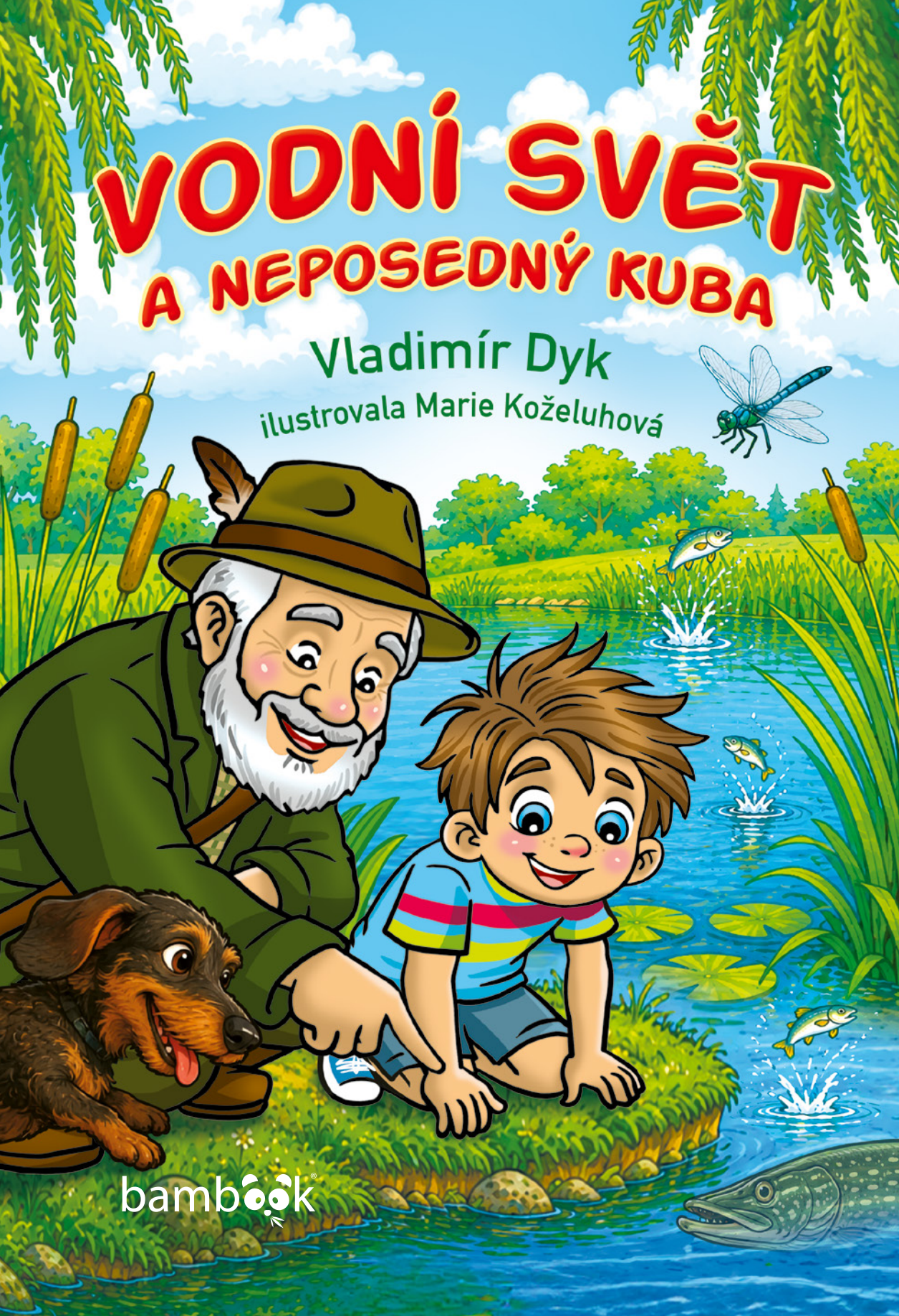
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook

pohádkové
čtení

bambook

VODNÍ SVĚT
A NEPOSEDNÝ KUBA
Vladimír Dyk
ilustrovala Marie Koželuhová
bambook

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude ***trestně stíháno****.*
Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou ***bez souhlasu nositele práv zakázány****.*

Vladimír Dyk

VODNÍ SVĚT A NEPOSEDNÝ KUBA

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 10 749. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková
Grafická úprava Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 88
Vydání 1., 2026

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2026
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2026

ISBN 978-80-271-8808-6 (pdf)
ISBN 978-80-271-5247-6 (print)

OBSAH

Předmluva 7

Hájovna 9

Žabí koncert 13

Kapří slunění 18

Bezvousý kapr 24

Zlatý lín 30

Cejní přátelství 36

Rychlý bolen 44

Královna štika 50

Odvážný okoun 56

Tajemný úhoř 61

Chytrý candát 66

Rozvážný sumec 72

Tajemství modré vážky 77

Moudrý vodník 82

PŘEDMLUVA

Milé děti, milí čtenáři,

posaďme se na břehu tichého rybníčku, kde rákosí šeptá příběhy, každý leknín ukrývá svá tajemství a moudrý vodník bdí nad jeho bezpečím.

S Kubou a jeho psem Skřítkem nás čeká výprava do tajemného světa pod hladinou, kde všechna kouzla ožívají. Společně poznáme kapra i karase, potkáme královnu štiku i rozvážného sumce. Nahlédneme do tajemství modré vážky, a když budeme mít štěstí, zahlédneme i nočního ducha hlubin, záhadného úhoře.

Ať už jsme doma, ve škole, nebo venku, zkusme naslouchat stejně jako Kuba. Očima, ušima i srdcem. Vždyť každá vlnka má svůj příběh a může být začátkem nového dobrodružství!

Příjemné čtení a šťastnou cestu!

50

HÁJOVNA

Sešel se rok s rokem a o slovo se hlásily krásné, slunečné dny. Končil školní rok a letní prázdniny byly na spadnutí.

Kuba, který od loňska trochu povyrostl, byl pořád ten neposedný kluk s veselým pohledem, modrýma očima a rozježenými hnědými vlasy. Loňské léto strávil u dědečka s babičkou na předměstí, kde s kouzelnou tramvajkou Cecilkou prožíval úžasná dobrodružství.

Letošní prázdniny stráví u druhého dědečka, pana hajného, který žije s babičkou a drsnosrstým jezevčíkem Skřítkem v útulné hájovně na kraji lesa, kousek od malebného rybníčku.

Co se asi skrývá v tajemném rybníčku, přemýšlel Kuba, když si balil věci na cestu. Možná uvidí žáby, které skáčou do vody, nebo malé čolky, jak plavou pod hladinou. Dědeček mu kdysi vyprávěl o rákosnících a ledňáčcích, ale Kuba doufal, že je letos konečně

uvidí na vlastní oči. Třeba objeví i něco, co dědeček ještě nezná!

Kuba se už nemohl dočkat, a tak popoháněl rodiče, aby co nejdřív vyjeli. Když konečně zastavili u vysněné hájovny, byl v sedmém nebi a hned utíkal za Skřítkem, který ho radostně vítal vrtěním ocásku.

Potom běžel k babičce, která ho objala a dala mu štípanou pusu. Ale to už stál ve dveřích dědeček a zvesela se usmíval. „Tak tě tu vítáme, chlapče. Jsi připraven na úžasná dobrodružství, která spolu zažijeme?“

Kuba šťastně přikývl, rozloučil se s rodiči a už běžel do hájovny, která byla přesně taková, jakou si ji vysnil.

Potom šli po schodech nahoru, kde mu dědeček ukázal jeho pokojíček, který se Kubovi hned zalíbil. Byla tam dřevěná postel s naducanou peřinou, na které jako paša seděl plyšový medvěd, u zdi na poličce plno lákavých knížek o zvířátkách a na stole lampička ve tvaru sovy, která na něj mrkla jedním okem. Hned vedle okna visel barevný obrázek hájovny, která vypadala přesně jako ta jejich.

„Jé, můj pokojík!“ vykřikl nadšeně Kuba a skočil hned na postel, až se medvěd skutálel na zem. „Tady to bude bezva,“ smál se a rozhlížel se kolem sebe.

„Jakube, pojď dolů!“ ozvala se z kuchyně babička.

Kuba seběhl schody a už z dálky cítil známou vůni. V kuchyni na stole stál velký talíř plný koblížků s jahodovou náplní, ještě teplých, posypaných vrstvou cukru, která se třpytila jako právě napadaný sníh. „Babičko! Moje babičko! Ty jsi nejlepší,“ rozzářil se Kuba, popadl jeden koblížek a slastně se do něj zakousl. Horká jahodová náplň mu vytekla na bradu, ale to mu vůbec nevadilo. Smál se a utíral si ji utěrkou, kterou mu babička podala.

„Kubo Kubovatej! Jez pomalu, nebo tě bude bolet bříško!“ napomenula ho s úsměvem.

Dědeček seděl u stolu, míchal lžičkou kávu a lišácky se usmíval. „Až dojíš, povím ti něco o rybníčku za hájovnou," prohlásil tajemně.

Kuba vykulil oči. „Jejda, a co?"

„Moc ti toho neprozradím, to by jinak nebylo tajemství. Ale řeknu ti jen tolik. Zítra uslyšíš koncert, o kterém se ti ani nesnilo," odpověděl se šibalským úsměvem a Kuba věděl, že už se od něj víc nedozví.

Odpoledne s nezbedným Skřítkem uteklo jako voda, a když přišel večer, Jakub se zachumlal do nadýchaných peřin, přitulil se k medvědovi a nechal si zdát o zítřejším tajemném koncertu...

ŽABÍ KONCERT

„Lenochu, vstávej! Jinak nestihneš ranní koncert!“ smál se děda, když Jakuba budil.

„Dědečku, ještě chvilku,“ žadonil rozespale Kuba, objímaje plyšového medvěda, ze kterého si udělal polštář.

„Šup, šup, šup!“ pobízel ho dědeček. „Ať nám ta krásná ranní mlha nad rybníčkem neuteče. To bychom přišli pozdě a nic neviděli!“

„Vždyť už jdu!“ zamumlal Kuba, opláchl si tvář studenou vodou a rychle se oblékl do kraťasů a trička.

Babička jim přichystala batůžek, do kterého dala svačinu, pár sušenek a termosku s čajem.

„Ať vám chutná, kluci,“ usmála se a pohladila Kubu po vlasech. „A ty mi za batůžek ručíš, nezbedo. Nepřeju si v něm žádné žabince!“ dodala žertem.

Jakub se zasmál. „Neboj, babi, vrátím ho jako nový a možná v něm přinesu i rybu," zavtipkoval, ale to už s dědečkem vyrazili k rybníčku.

Cesta byla krátká, ale zajímavá. Slunce se právě prodíralo mezi stromy a tráva byla poseta kapkami rosy. Kuba poskakoval vedle dědečka a poslouchal jeho vyprávění.

„Kdysi dávno v tomhle rybníčku žil rak bahenní. Byl to statný chlapák s dlouhými tykadly a světlehnědým krunýřem. Hodně toho už pamatoval a uměl čarovat. Všichni mu říkali Měsíční rak, protože se jeho dlouhá a úzká klepeta ve světle měsíce krásně třpytila. Jednoho dne k němu přišla smutná žabka. Byla to rosnička zelená, jedna z nejmenších žabiček u nás. Měla krásné zelenkavé zbarvení, ale nemohla zpívat. Vždycky, když se o to pokusila, jenom to zachrčelo a nic nebylo slyšet."

Kuba se rozesmutněl. „To muselo být strašné! A co jí Měsíční rak poradil?"

„Nepřerušuj a dovíš se to," durdil se naoko dědeček a pokračoval: „Rakovi bylo žabičky líto, a protože byl moc hodný, vydal se do hlubin rybníčku pro třpytivý měsíční kámen. Ten žabičce přiložil na hrdlo a pronesl

kouzelné zaklínadlo. Rosnička zkusila pár tónů a najednou se ozval ten nejkrásnější hlas, jaký kdo kdy slyšel. Žabička začala ze samé radosti zpívat a její hlas se nesl široko daleko. Postupně se k ní přidávaly další žabky a nebyly to jenom rosničky. Přidal se i skokan zelený, skokan hnědý, ropucha obecná i krátkonohá. Dokonce se objevila i kuňka obecná, která je u nás ohrožená."

„A co bylo dál?" ptal se nedočkavě Jakub.

„Žabičky pak vytvořily velký sbor. Přibraly k sobě i užovku obojkovou, která zpívala čistý soprán, čolka obecného, který bublal jako buben, a mloka skvrnitého, který vydával takové zvláštní hluboké cvakání. Od té doby každý rok pořádají u rybníčku koncert a vede je sám Měsíční rak."

Jakub nevěřícně zakroutil hlavou, ale to už došli k rybníčku, nad kterým se pomalu rozpouštěla mlha. Z rákosí vykoukl statný rak a klepetem oba pozdravil. Jakub byl v sedmém nebi. A pak to začalo. Nejprve se ozvalo slabé kváknutí, pak jako buben zabublal čolek a hned vedle do rytmu zaklepal skvrnitý mlok. Potom předstoupila užovka obojková, udala tón a sbor žabiček spustil nádhernou píseň, kterou Jakub dosud nikdy neslyšel.

„Dědečku, to je ten nejkrásnější koncert na světě!“ zašeptal dojatě a snažil se vnímat každý tón.

Když hudba dozněla a nastal klid, ještě chvíli mlčky sledovali rozpouštějící se mlhu a pak se vrátili zpět do hájovny, kde už na ně čekala babička se Skřítkem. Jakub musel babičce všechno převyprávět, od setkání s rakem až po úžasnou píseň žabiček. Toho večera si Kuba vlezl do postele dřív, objal svého plyšového medvěda a nechal si zdát o kouzelném Měsíčním rakovi a zpívajících žabičkách.

KAPŘÍ SLUNĚNÍ

Jakub byl dnes první na nohou. Včerejší žabí koncert mu zněl stále v uších, ale už hořel zvědavostí, co pro něj dědeček připraví dnes. Po ranní hygieně potichu seběhl do kuchyně, kde ho štěkotem přivítal Skřítek.

„Ticho! Mlč! Všechny vzbudíš!“ huboval Jakub nazlobeně a rukama chytil Skřítkovi čenich, aby zmlkl. Ale marně. Za chvíli se v kuchyni objevila babička.

„Co tady vy dva nezbedníci rámusíte? Jeden pak nemůže spát!“ lamentovala naoko.

„Ale babičko, to Skřítek. Pořád štěká a nedá si říct,“ vymlouval se Kuba.

„No jo, má tě moc rád, proto štěká,“ usmála se babička a zavázala si zástěru. „Když už jsem vzhůru, nachystám vám snídani. Jdi se zatím se Skřítkem proběhnout na zahradu. A obuj si holínky, bude tam ranní rosa!“

Když se vrátili, v kuchyni už vonělo kakao a na stole stál talíř s krajícem čerstvého chleba s máslem a domácí marmeládou. Dědeček seděl na své oblíbené židli a pomalu míchal ranní kávu.

„Tak co, můj milý Kubo, jsi připraven na dnešní obrovské dobrodružství?“

„Ano, jsem. A co budeme dělat?“ zeptal se Kuba celý nedočkavý.

„Jestlipak víš, jaké ryby žijí v našich vodách?“ zkoušel ho se šibalským úsměvem dědeček.

Jakub se začal ošívat, koukal do stropu, potom na babičku, až z něj nejistě vypadlo: „Znám kapra, na Vánoce nám plave ve vaně.“

„To máš pravdu, Kubo, ale jsou i jiné druhy ryb. Kapr je však nejznámější, proto se na něj půjdeme podívat,“ odpověděl dědeček.

Když pánové dosnídali, vydali se k rybníčku. Skřítka nechali v tom horku doma, protože by stejně jenom plašil ryby. U vody vládl klid a poledním slunce jemně laskalo hladinu rybníčku. Jakub si opatrně klekl na břeh a zadíval se do vody.

Konec ukázky